

Kazan

zavojitih misli.

KAZAN ZAVOJITIH MISLI.

Ovo nije priča nego reprosprektiva. Nije reprospektiva. To je prevelika riječ. Prije presjek mojih zavojitih misli ubačenih u krčkavi kazan gdje vepar i srna zajedno kolo vode. Moj mali opus vlastitih misli. Pomalo svega. Opet bestilnost, ali ovog puta vijugava bestilnost. Presjek odmora s malo dodatnih začina ubačenih u taj kazan, krčkavih misli. Fali mi, jebeno mi fali, ta livada s pokojom maslinom, ta ambijentalne livada. Kako bih je mogao osloviti. Odmah po povratku me stisoše te misli od kojih sam utekao, ali jedva. Bile su brze. Uporno me pratile kao kišoviti oblak, mene, dječarca u ribolovu. Koliko god gas stisnuo, one su bile blizu, ali približavajući se tom znanom Seocu, zapinjale od svašta, usporavale, nestajale i kada sam došao doli, nestadoše kao da nikada nisu bile moje. Samo vidjeh to plavo more, tu mirnoću koja je proletila kroz mene kao brzi vlak i povezla ono malo težine koja je stalno prisutna, koje se ne možeš riješiti, kao da je duboko ukorijenjena, zabetonirana u tebi. Nestadoše poput... Ne osjetih je više. Prazan. Kakav želim biti.

Oprala me ta prekrasna livada, koju napustih i zamenjenih je ovdašnjim bodljikavim žbunjem, kud god krenuo.

Uvijek pobereš jebeni trn. Koliko god ga želio izbjeći on nađe načina da se zabije. Kao zmija sam skinuo kožu, ovu dalmatinsku i ostaje ona koja me štiti kroz godinu, kontinentalna. Deblja da manje osjetim bol tog trnja. To je jebena svakodnevica koju živim. Ali jednu stvar u ovdašnjoj svakodnevici sam jedva dočekao. Svoje ploče, svoju glazbu koju sam pustio ušavši u kuću. Ploču od Arctic Monkeysa, album Car. Fantastičan. Lagan. Opušta i kada samo pogledaš u omot.

Idemo mi sad presjeći. Ja ću sa pivicom i malo vam čakule ispisati, a vi nazdravite čitajući.. A jašta. Kako bi u Hercegovini rekli.

Kada sam predložio datum odlaska umore, moram priznati da sam bio neshvaćen. Upornost se isplatila. Toplo more, sunce slabije nekih desetak stupnjeva, ali još uvijek prejako, nigdje furešta. Čak ni mahnito ne tražiš daljinski od klime. Ako ga nema, dobro. Nema zapare. To malo Seoce samo za nas. Ča će ti više. Nema vriske, dreke, na različitim balkanskim, nama znanim jezicima i pokojim stranjskim. Milina. Ali ne, kod većine to mora biti i. kolovoza, inače to nije more. Mora kurac, kada nemaju pojma oni koji nisu probali uživati u ovom prekrasnom bogom danom vremenu umoru. Sva sreća da sam to prije mnogo puta doživio roneći po Jadranu. Ali jebi ga, nema one čokoladne boja koja se

ljušti iduća dva mjeseca i za sobom ostavljaš tu perutavo-spaljenu kožu, gdje god prošao. I misliš kako se ljudi dive tvom izgorenom tenu. Još pogotovo ako svu tu boju nabereš u jednom tjednu. Naprosto ih žalim. I kada se opravdavaju da se nisu sunčali. Pogotovo mužjaci i to oni taf ili barem se tako smatraju, a u biti su jadnički bez sadržaja u svojoj tintari ne znajući ništa drugo nego ležat na tim užarenim gradelama. Upravo se sjetih njih par. Stvarno su jadi da bi im se čovjek sažalio da ne znaš kavi su u zbilji. Bolje da su uzeli taj valjak natopljen ebanovinom i protjerali ga po svojim mužjačkim telesima. I mislim da je zdravije. Ne ispire se samo tako. Možeš i mačora obojiti. Što je blagodat samo ako si nudist, da imaš crnog mačora. Zamisli, to nije mačor to je crna puma koja se šulja, potiho, ali munjevitom brzinom ženskom prašumicom, a istodobno, strpljivo, čekajući da zada prvi ugriz. Puma koja zadaje ugriz ovećeg tigra. Neodoljivi ugriz. To ženke vole. Ili možda se poigrati s bojama nabacivši leopardov uzorak. Što bi onda gazelice osjetile. Strah. Strahom osvajaš. I uzorkom Boratovih gaća. Mislim da ni jedna ne bi odoljela, kada bi ugledala tu strahotu viđenog mužjaka. Taj horor. Ali neodoljivi horor. Treba znati sa ženkama. Maknuti se od stereotipa tamnoputih i nabildanih mužjaka s gvožđem u glavi, kod ponekih i rđavim.

Eee.. doli sam dobio lijepu boju, malo tamniju od riđokosog i bjeloputog Iraca koji skinuvši majicu oboji sve oko

nas tom zabljesitom bjelinom, bojom svoga tijela. Mramorno bijelom, kao oprane bijele gače varikinom. Predivno bijela. Duboka bijela.

Boja kojom sam okupan, boja bjelokosti, daje toliku ljepotu mome tijelu da se i Apollon sigurno ponosi njome. Uspio sam izmaknuti toj užarenoj kugli, tom pekaču ljudskih tijela. Suncu. Boreći se na sve dostupne načine. Jedino me moglo ožariti skakavši sa svojim sinovima čudnovate skokove s mola. Usto i trenirajući ih skok na glavu, kako samo ćaća može. Trebali smo put Sarajeva, kao i svake godine, ali mlađi filozof Jale je zaključio da mu treba pet dana da pripremi svoj novi stol, koji mu je dragi brat Maks sastavio. Toliko se vole, kada spavaju da čovjek ne povjeruje. Ta njihova svakodnevna borba isprepletena bratsko-ljubavnim udarcima kada se nađu jedan pored drugog je toliko impresivna da čovjek poželi da to traje vječno. Ali nadam se da ipak neće. Da će doći taj dan kada budu mogli proći jedan pored drugog ne zadavši si udarce i toliko žustro opravdavajući se da to što se dogodilo bila čista slučajnost. Moram priznati da uživam u tako domišljatim odgovorima s kojim žele ostati u pravu, trudeći se, makar znaju da su krivi. Impresivno. Imaju tu bratsku čar, kako zajebati jedan drugog. To smo imali svi mi kao djeca koji su odrastali uz braću i sestre. Ali se vole.... Kad spavaju.

Jučer se i ta užarena kugla malo od žarila. Da se na-

praviti koji metar, dva, nezaštićen ladovinom. Ali ipak sam pričekao to prekrasno predvečerje da se i ja ubacim umore koje je toliko toplo, kao u Topuskom. Još da su bakice tu oko mene da zapjevaju koju kao uz rub bazena i čarolija bi bila potpuna.

Eto i malo začina ubačenih u kazan. U tom plesu mogućeg s ostvarenim. Kakav srpanj, kakav kolovoz. To je prošlo svršeno vrijeme. Ne postoji. Da škola kasnije počinje mislim da bi i mi kasnije umore išli. Ili da se djeca daju nagovoriti da markiraju prvi tjedan, kao što je njihov ćaća volio. Neće. Čudna je to generacija Z. A i mi iz generacije X smo poznati kao vrlo strpljiva stvorenja, pa bi najrađe oko 16. travnja već pošli put mora, da im se mačor smrzne kao nama kada smo u tim periodima išli roniti Jadranom. Kada se smrzneš kao srdela u kištri. Nepokretan radeći samo pokrete perajama da preživiš tu hladnoću i izroniš. Ni očima ne možeš kolutat. Ali imaš jedan adut koji svi roniaci primjenjuju, ali neće priznati. Jer su fini i to se njima ne događa. Taj trenutak toplote što nam je majka priroda podarila je toliko dobrodošao, toliko mio kada ga osjetiš da poželiš da nikada ne prestane u tom hladnom moru. Taj ispust dijela tebe u tekućem stanju koji se širi ronilačkim odjelom i radi taj trenutačni štit. Ta zlatna tekućina koja ti nikada u životu nije bila draža. Samo da duže traje, ta toplina. Vjerujte da je tako. A oni koji su fini, oni to

ne rade. Ma nabijem ih u njihovim lažima. Lažu sebe, mene boli kurac, meni je lijepo kada me zagrije. Nije to ništa gadljivo. Zamislite da je to u vama, kao što i jest, i sada je izašlo iz vas i dotiče vas kao što vas cijelo vrijeme dotiče u vašoj nutрини. To je dio vas. Zašto je to gadljivo. Zašto, kada smo svi mi puni toga. Zašto tu nutrinu nitko nikada nije opjevao ili napisao književno djelo. Zašto da se sramimo sebe samih, svoje nutrine koja ti ne može načiniti zla. Koliko ste se puta ispišali umoru. Ne znate broja. Ali se o tome ne priča. Tabu. Kurac moj tabu kada je meni toplo kada se ispišam u ronilačko odijelo koje će se i onako isprati morem. Budem je ja s ponosom nekada opisao, Dao joj važnost koja joj pripada. To je najmanje što već unakaženoj prirodi možemo vratiti. Ispišati se uz drvo, nagnojiti.

Jale i ja smo zadnji dan otišli baciti koju udicu umore. U njemu je proradio taj instinkt dugo očekivan od njegova oca. Sada sam ponosan na njegovu novu opsesiju, ribolov. Nadajući da će potrajati, jer je sve već organizirao po dolasku u Sisak, kuda, gdje, kada i kako ćemo u ribolov. Što bi volio da to potraje i da budem još ponosniji otac, prepustivši mu svoj ribički pribor kao stari vitez svoj mač, nasljedniku svom. Kada sam vidio tu iskru u oku, uzbuđenost popraćenu ležernim držanjem štapa s rolom, a pokazavši mu samo jedanput. To je to. Ili jesi ili nisi za to. Jale je taj dan uhvatio jednu, jebenu

ribu i to prvu ribu umoru u životu. Mislim da je među jako malim brojem ribolovaca, ako ne i jedini kojima je prva ulovljena riba bila kirnja. I to na varalicu, štapom. Jest da je bila mala, ali je kirnja. Naslov magazina "More" kojeg kad me dopadne volim pročitati. Citiram naslov: "VELIKA META, Kirnja je uvijek trofej 'samo' je treba potražiti na pravi način i na pravom mjestu". Tako da je Jale tu večer uz večeru hobtnice na salatu dobio i pečenu kirnju što mu je gazda Ivan sa zadovoljstvom pripremio. Jale je postao s prvim ulovom meštar od ribe. To zbilja ne može svako. Bravo sine moj, Jale! Poderao si nas sve.

Eto prođoh i ovaj odmor. U tom meni omiljenom Seocu onkraj Dubrovnika, gdje ćemo se i nagodinu pojaviti. Nisam se nadao tome, ali sinovi su zavoljeli sve što se zavoljeti može. Od domaćih ljudi koje već poznajemo, do mora i ribolova, ronjenja do prekrasnog dvorišnog ambijenta oličenim prekrasnim zelenilom, koji je ujedno i mali restoran za Ivanove goste. Sve što poželiš je tu. Onkraj tebe... Je li čoviku više triba?